

[Jefsen Christensen.]

Drachmann. Naar han søger at give det Udseende af, at den Ordning, der er truffet til Støtte for Afsætningen af Slagtekreaturer fra de nævnte Amter, skulde være et Forsøg paa at afbøde Virkningerne af de tyske Toldforanstaltninger fra sidste Vinter, tager han ganske fejl. Det, der er sket, er, at man har søgt at raade Bod paa den aldeles urimelige veterinære Afspærring overfor disse to Amter, der har fundet Sted og stadig finder Sted. Det fremgaar ikke af Referatet af Folketingets Forhandlinger, at Hr. Drachmanns forkerte Fremstilling er blevet imødegaaet dér, og jeg har derfor ønsket at fremføre disse Bemærkninger her.

De enkelte Landes Tilslutning til Toldvaabenhvilekonventionen er kun bindende indtil 31. Marts 1931, under vanskelige Omstændigheder ikke en Gang saa længe. Dog skal man, hvis man ønsker at fratræde Konventionen den 31. Marts 1931, sige til med to Maaneders Varsel, ellers er man stiltiende bundet ved Konventionen i 6 Maaneder og saa fremdeles.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne spørge den højtærede Udenrigsminister, om han agter at forelægge Spørgsmaalet om Danmarks eventuelle fortsatte Tilslutning til Konventionen i det udenrigspolitiske Nævn, inden Tidsfristen for en eventuel Opsigelse er overskredet, da dette maaske under de urolige økonomiske Forhold kunde have sin Berettigelse.

Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse og hurtig Behandling i det høje Ting.

Lewinsky: Den højtærede Udenrigsminister har ved Forslagets Forelæggelse udførligt gjort Rede for Konventionens Indhold, og da vi fra vor Side anser det for at være til Fordel og Gavn for det danske Folk, at denne Konvention bliver ratificeret, kan jeg paa mit Partis Vegne udtale Tilslutning til det foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning og til, at det faar en hurtig Behandling og Vedtagelse her i Tinget.

Schovelin: Jeg kan begynde med at sige, at vi for vort Vedkommende vilde anse Vedtagelsen af det foreliggende Forslag til Beslutning som i høj Grad *skæbnesvangre* i sine Følger for dansk Erhvervsliv, og naar vi ved Slutningen af denne Forhandling vil foreslaa et Udvalg nedsat, er det udelukkende, for at dette kan modtage de samme mundtlige Oplysninger, som Udenrigsministeren gav det om Sagen i Folketinget nedsatte Udvalg.

Det er jo saa, at enhver Politiker maa først og fremmest *tage Tiden i Agt*; han maa, som Bismarck udtrykte sig, handle saaledes, at Tidens Bølge bærer ham. Intet Tidspunkt kunde nu være mindre egnet til at søge at forcere den her foreslaaede Foranstaltning igennem end netop det nuværende. Det havde været noget helt andet i 1927, umiddelbart efter den store økonomiske Verdenskonference, da gik der virkelig en vis *Luftning* gennem Verden, saaledes at man kunde tro — naive Mennesker kunde i hvert Fald tro —, at vi stod overfor en ny toldpolitisk Æra. Jeg husker, hvorledes Grev Moltke, som var Danmarks Udsending, skrev en højst begejstret Beretning, hvori han skildrer dette Møde som et stort Crescendo; men desværre blev de faktiske Begivenheder, som fulgte efter, et stort Decrescendo. Straks da Folkeforbundsforsamlings Raad kom sammen, indskrænkede det sig til den Gestus at anbefale Læsningen, om jeg saa maa sige, af disse Resolutioner og disse Forhandlinger til de høje Magter. Allerede den 2. Juli 1928 udtalte den nuværende højtærede Finansminister paa den interparlamentariske nordiske Kongres i Stockholm:

„Jeg tror, man maa sige, at Resultaterne af Genève-Konferencen ikke er blevet særlig store, særlig betydningsfulde i og for sig.“

Ved samme Lejlighed advarede jeg imod at deltage i det store Spil mellem de store Nationer, idet jeg sagde, at det vilde kunne blive *et farligt Spil* for de smaa Nationer at deltage i videre internationale Forhandlinger om disse Emner. Men saa indtraadte, som ogsaa skildret i Motiverne, paa den tiende Folkeforbundsforsamlings Møde i Genève i September 1929 dette, at den engelske Handelsminister Graham udkastede Tanken om en 2-aarig Toldfred, Toldvaabenhvile, som Indledning til en Aftrapning af Toldsatserne efter et paa en særlig i dette Øjemed indkaldt Diplomatkonference udarbejdet Program. Dér var atter et af de store Øjeblikke, dér gik atter som en Luftning hen over Europa, en Luftning, som ogsaa bar den højtærede Undervisningsminister, Hr. Borgbjerg. Han fløj over Alperne og skildrede, hvorledes han begejstret over den Toldvaabenhvile, han allerede skimtede i Aanden, saa ned paa „Haletudserne“ i den danske Sump. Jeg husker meget godt, at forskellige Venstreblade var meget forbitrede i den Anledning, uden at jeg for øvrigt har kunnet se, hvorfra de vidste saa bestemt, at det var dem, han sigtede til med Ordet Hale-